

Megfeszítettett, de feltámadt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 59:2; Máté 27:11-26, 45-46, 49-54; 28:1-20; János 3:19; Zsidók 8:1-6

„*Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön*” (Mt 28:18, RÚF).

Egy angol magazin közölt egy hirdetést, amelyben olyan embert kerestek, aki felajánlaná testét a tudománynak. Állítólag tudósok tanulmányozták az egyiptomi mumifikálás módszerét, és olyan önkéntest kerestek, aki halálos betegségben szenved és halála után kész lenne felajánlani a testét. A hirdetés szerint ezek a tudósok megfejtették az egyiptomi mumifikálás titkát, és a test „megmaradna - potenciálisan évszázadokig, akár évezredekig” (www.independent.co.uk/news/science/now-you-can-be-mummified-just-like-the-egyptians-1863896.html).

Keresztényként nem kell azon aggódnunk, hogyan tarthatjuk meg a porhüvelyünket. Isten ettől sokkal jobbat ígért. Jézus halála, amellyel a mi bűneinkért fizette meg a büntetést, és a feltámadás, amikor „*Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje*” (1Kor 15:20, RÚF), előkészítette az utat a testünknek, de nem azért, hogy úgy őrizzék meg, ahogyan számos korabeli fáraó testét (egyébiránt, aki látott már múmiát, tudja, hogy nem túl vonzóak). Romolhatatlanná, örökké élővé akar tenni.

A héten *Máté evangéliuma* utolsó fejezetei segítségével Isten halálának kimeríthetetlen igazságait fogjuk tanulmányozni és a feltámadást, illetve a reményt, amelyet ezek az események kínálnak nekünk.

JÉZUS VAGY BARABBÁS

Olvassuk el Mt 27:11-26 verseit! Milyen egyéb lehetőségei voltak az embereknek, és végül mi mellett döntöttek?

Barabbást, a gyilkost kellett volna megfeszíteni a középső kereszten. A másik két kereszten valószínűleg a bűntársai függtek. A Barabbás név nem utónév, hanem családnév. A *Bar* azt jelenti: „fia valakinek”, ahogy Simon bar Jónás azt jelenti, hogy „Jónás fia”. Barabbás jelentése tehát „Abbás fia”, tulajdonképpen „az atya fia”. Sok korai kézirat feljegyzi Barabbás keresztnévét, ami nem más, mint Jeshua, azaz Jézus. A Jézus név gyakori volt abban az időben, jelentése pedig, hogy „Jahve megment”. Így Barabbás teljes neve: „az atya fia, Jahve megment”. Szinte hihetetlen, ugye!

„Ez az ember azzal az igénnyel lépett fel, hogy ő a Messiás. Az állította, hogy teljhatalmat kell kapnia arra, hogy a dolgok új rendjét hozza létre a világ tökéletesítése és az igazság helyreállítása céljából. Sátáni téveszméjének hatása alatt azt állította, hogy mindaz, amit lopás vagy rablás útján meg tudott szerezni, az a saját tulajdona. Sátáni erővel csodálatos dolgokat vitt véghez. Sok követőt nyert meg magának a nép közül. Zendülést idézett elő a római kormányzat ellen. Vallási lelkesedés takarója alatt egy megkeményedett szívű és mindenre elszánt gazember volt, aki hajlamos volt a lázadásra és kegyetlenkedésre. Pilátus azzal, hogy a népnek választási lehetőséget adott Barabbás és az ártatlan Krisztus között, a nép igazságérzetétől várt segítséget. Azt remélte, hogy sikerül neki a nép együttérzését megnyernie Krisztus számára a papok és a főemberek ellenében” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 639-640. o.).

Pilátus tévedett. Hacsak a Szentlélek nem győzi meg őket, az emberek elkerülhetetlenül rossz lelki döntést hoznak, mint ahogy a tömeg ebben az esetben. Előbb-utóbb mindannyiunknak választanunk kell Krisztus és Barabbás között, Krisztus és a bűnös, romlott világ között, élet és halál között. *„Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak”* (Jn 3:19, RÚF).

Miért hajlamos az ember inkább a sötétséget választani, mint a világosságot? Hogy ismerhetjük fel még önmagunkban is ezt a jellemzőt? Miként árulkodik mindez a bűnös természetünkről? Ezek szerint miért különösen fontos teljesen Isten akaratának alávetni magunkat?

HELYETTÜNK FESZÍTETTETT MEG

„Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: *Éli, éli, lámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem*” (Mt 27:45-46, RÚF)? Mi az értelme ennek a felkiáltásnak? A megváltási terv fényében hogyan érhetjük meg, mi minden következik ebből?

Máté feljegyzését a teológusok az „elhagyatottság kiáltásának” nevezik. A gondolat lényege az elhagyatottság, hogy valakit magára hagytak szükségében. Jelen esetben Jézus érzi úgy, hogy az Atya elhagyta. A sötétség, amely ekkor körülvette a földet, az isteni büntetést szimbolizálta (Ézs 13:9-16; Jer 13:16; Ám 5:18-20). Jézus önmagában tapasztalta a bűn félelmetes következményeit, a teljes elszakadást az Atyától. Hogy mi élhessünk, magára vette az Isten ítéletét a bűn ellen, amely ítélet minket illetett volna: „...*úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye. Másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre*” (Zsid 9:28, RÚF, lásd még 2Kor 5:21). A kereszten Jézus önmagára alkalmazta Zsolt 22:1 szavait, mivel kivételes módon tapasztalta, amit az emberek átélnek, az elszakadást az Atyától a bűn miatt. „...*hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetekről, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg*” (Ézs 59:2, RÚF). Mindez nem színjáték volt. Jézus tényleg magán viselte Isten büntetését a bűnök miatt; a mi büntetésünk szállt át rá, döbbenet és rettegés töltötte be a lelkét, amikor a vétkek minden súlya ránehezedett. Mennyire elfogadhatatlan Isten szemében a bűn, ha egy isteni személynek kell elszenvednie a büntetést miatta azért, hogy mi bűnbocsánatot nyerjünk! Ám még e szörnyűségek közepette is képes volt így kiáltani: „*Én Istenem, én Istenem!*” Annak ellenére, ami történt vele, hite érintetlen maradt. Hűséges maradt a legvégsőig, dacára a szenvedésnek és annak, hogy úgy érezte: az Atya elhagyta.

Milyen érzés a bűn következményeként elszakadni Istentől? Miért állíthatjuk, hogy a Krisztusban való igazságunk az egyetlen út vissza Istenhez, amit megtérésnek, bűnbánatnak és a bűnök elhagyásának kell kísérnie?

A KÁRPIT KETTÉHASADÁSA ÉS A SZIKLÁK MEGREPEDÉSE

Minden evangélium írója más szemszögből írja meg a történetet, de Jézus halála mindegyik esetén központi mondanivaló. Ám csak Máté ír arról, hogy a sírok megnyíltak, miután a kárpit kettéhasadt.

Olvassuk el Mt 27:49-54 verseit! Mit jelentenek az ekkor történtek? Milyen reményt adnak számunkra?

Jézus közvetlenül azután halt meg, amikor a tömeg (tényleges szavait elferdítve) gúnyolni kezdte: Illést hívja, hogy mentse meg Őt. A gúnyolódás újabb ékes példa arra, mennyire félreértették sokan a saját népe közül. Ezek után jegyzi fel Máté, hogy a templom kárpitja felülről egészen az aljáig kettéhasadt. A szimbólum jelentése nem kétséges: új időszak kezdődött a megváltás történetében. Az áldozati szolgálat, amely oly sokáig előremutatott Jézusra, többé már szükségtelen. A régi földi előképet felváltotta valami sokkal jobb.

Olvassuk el Zsid 8:1-6 verseit! Ezek az igék hogyan segíthetnek megérteni, mi történt a földi szentélyszolgálattal, és mi váltotta fel azt?

Máté nemcsak a kárpit kettéhasadását írja le, hanem a sziklák megrepedését, a sírok megnyílását, néhány halott feltámadását, olyan eseményeket, amelyek csak azért történhettek meg, mert Jézus bevégezte küldetését halálával, amit helyettünk szenvedett el a bűn miatt. Olyan dolgokat látunk megtörténni *Máté evangéliumában*, amelyeket a régi szentélyszolgálati rendszer soha nem hozhatott volna el. „Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el” (Zsid 10:4, RÚF). Természetesen egyedül Jézus veheti el a bűnöket, és számunkra hatalmas eredmény és ígéret, hogy a halálból való feltámadása által meg is teszi ezt. E nélkül az ígéret nélkül semmink sincs (lásd 1Kor 15:13-14, 19). Ezekben a korai feltámadásokban (miközben nem tudjuk, hányan kelhetek életre) láthatjuk a saját feltámadásunk reményét és ígéretét a vég idején.

A FELTÁMADT KRISZTUS

A keresztény hit középpontja nemcsak a kereszt, de az üres sír is. Az emberek többsége a világon, beleértve a nem keresztényeket is, hiszi, hogy egy ember, akinek a neve Názáreti Jézus volt, meghalt egy kereszten. Nem sokkal a Jézus utáni időkből ismerünk történeti feljegyzéseket, mint a következőt is Tacitustól, a római történetírótól: „Néro... a legkegyetlenebb kínzásokat mérte az utálatosságaik miatt gyűlölt osztályra, akiket a nép keresztényeknek nevez... Krisztus, akiről a nevüket kapták, kivételes büntetésben részesült Tiberiusz uralkodása alatt az egyik helytartó, Poncius Pilátus földjén” (Tacitus, Kr. u. 57-117. www.causeofjesusdeath.com/jesus-in-secular-history).

Kevés ember vitatta, akkor is és most is, hogy Jézus történelmi személy volt, akit elítéltek és keresztre feszítettek. A feltámadás azonban már keményebb dió - a gondolat, hogy a Názáreti Jézus péntek délután meghalt, vasárnap reggel pedig újra életre kelt. Ezzel már sok ember küzd. Végül is nem volt ritka esemény, hogy a rómaiak Júdeában zsidókat feszítettek meg. *De hogy egy zsidó ember feltámadjon a halálból a keresztre feszítés után?* Na, ez már egy egészen más történet!

Csakhogy a Jézus feltámadásába vetett hit nélkül egyszerűen nem lehet krisztusi hitünk. Pál írja: „*Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is... Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk*” (1Kor 15:14, 19, RÚF). Jézus halálát szükségképpen kellett a feltámadásának követnie, mivel a feltámadásában van a biztosítékunk. Amikor a feltámadás történetéhez érkezünk, két lehetőségünk marad. Az egyik: az egész történetet érzélgős propagandaként fogjuk fel, amelyet néhány magányos követő írt meg, hogy Jézus emlékét ezzel tartsák életben, mint ahogy ma is igyekszünk jól ismert, de időközben meghalt emberek emlékét ekképpen megőrizni. A másik lehetőség: szó szerint vesszük, első kézből való beszámolóként egy természetfeletti eseményről, amelyet később úgy értelmeztek, hogy minden ember életére hatással van, aki valaha is élt.

Olvassuk el Mt 28:1-15 verseit! Miért mondja Jézus az asszonyoknak (a 9. versben), hogy „örüljete” (a magyar fordításokban másként szerepel, de az eredeti görög szó, a *chairo* első jelentése ez - *a fordító megjegyzése*)? Természetes volt, hogy örülnek, hiszen Jézus feltámadt, a Mester visszatért. Mégis mi a legfontosabb örömforrás Jézus feltámadásában?

június 23.

A NAGY MISSZIÓPARANCS

Sokak számára az egyik legérthetlenebb dolog, hogy Jézus visszatért a menynekbe, az evangélium hirdetését pedig emberekre bízta. Bizony sokszor okozunk csalódást neki és saját magunknak is eközben, és amint az evangéliumok mutatják, a saját tanítványai sem jelentettek ebben kivételt. Pedig amikor ránk bízta ezt a munkát, szeretetét mutatta ki felénk, és azt, hogy Őrá van szükségünk.

Olvassuk el Mt 28:16-18 verseit! Hasonlítsuk össze Jézus szavait: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön” Dán 7:13-14 versével! Hogyan kapcsolódik össze a két szakasz?

Olvassuk el ennek az evangéliumnak az utolsó verseit, Mt 28:19-20 szakaszát! Mit mondott itt Jézus, és mitől időszerű mindez számunkra is?

Ellen G. White azt írja, hogy közel ötszáz hívő gyűlt össze egy galileai hegyen, amikor Jézus felemeltetett a mennybe (lásd 1Kor 15:6). Vagyis az evangelizálásra való felhívás nemcsak a közvetlen tanítványoknak szólt, hanem minden hívőnek. „Végzetes tévedést követnénk el, ha azt feltételeznénk, hogy a lelkek megmentésének munkája egyedül csak a felszentelt lelkészekről függ. Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a menynei ismeret. Krisztus mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik magukat, hogy együtt munkálkodjanak Krisztussal” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 727. o.).

Mennyire gyakran gondolsz úgy magadra, mint Krisztus munkatársára? Konkrétan hogyan lehetnél még aktívabb az evangélium hirdetésében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Mint a többi evangélium írója, úgy Máté is ír a feltámadásról. És ahogy a többi író sem, úgy ő sem mond ezen felül semmit arról, hogy mit jelent még a feltámadás. Bár leírják az eseményeket a feltámadásról, Máté, Márk, Lukács és János nem kínálnak részletes teológiai magyarázatot a történetekre, miközben ez az egyik pillére a keresztény hitünknek. Pál írásaiból kapjuk a leg részletesebb magyarázatot a kereszt jelentésének megértéséhez. *„Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsongéja. Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek”* (1Kor 15:20-22, RÚF). Pál ír arról is, hogy a *„keresztségben vele együtt voltatok eltemetve, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül”* (Kol 2:12, RÚF). Péternek is van hozzátennivalója ehhez a fontos témához: *„Most pedig titeket is megment ennek képmása, a keresztség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által”* (1Pt 3:21, RÚF). Habár nem tudjuk pontosan, miért nem adnak az evangéliumok részletes magyarázatot a témában, néhány tudós éppen ebben látja az egyik bizonyítékát annak, hogy hiteles beszámolókkal van dolgunk. Merthogy sok évvel az események után miért hagyták ki az alkalmat, hogy részletes magyarázatot adjanak a feltámadásról, amiben azt akarták, hogy az emberek higgyenek? Ha az egész csak csalás és átverés lett volna, miért ne éltek volna a lehetőséggel, hogy megértessék az emberekkel mindazt, amit el akartak fogadtatni? Ehelyett egyszerűen elmesélték a történetet, semmit sem cifrázva azon mindenféle teológiai magyarázattal, mivel olyan eseményről számoltak be, ami nem szorult magyarázatra.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Jézus halálának pillanatában a templom ószövetségi kárpitja felülről lefelé kettéhasadt, és egy új szövetség kezdődött, amelynek új Főpapja Jézus Krisztus. *„Mivel tehát, testvéreim, bizhatunk abban, hogy bemeheztünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett”* (Zsid 10:19-21, RÚF). Hogyan segít mindez megérteni, hogy maga Krisztus a Főpapunk?
2. Máté evangéliuma számos témát felölel, sok mindenről beszámol. Mely dolgok ragadtak meg leginkább abból, ahogyan az evangélium bemutatja Jézust? Hogyan segíthet az Írás tanulmányozása még jobban megérteni, mit jelent kereszténynek lenni és követni Jézus tanítását?

KRISZTUS

„*Monda neki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él!*” (Jn 11:25).

„Földrengés jelezte azt az órát, amikor Krisztus letette az életét, és egy másik földrengés hirdette azt a pillanatot, mikor diadalmasan újra felvette azt. Krisztus, aki győzelmet aratott a halál és a sír fölött, győztesen jött elő a sírből, földrengés, felvillanó villámlások és mennydörgések közepette...

Jézus halálakor a katonák azt látták, hogy a föld délben sötétségbe burkolózott. Feltámadásakor pedig azt látták, hogy az angyalok ragyogása megvilágította az éjszakát, és azt hallották, hogy a menny lakói nagy örömmel és diadallal azt énekeltek: Te legyőzted a Sátánt és a sötétség hatalmaságait; Te győzelmeddel nyelted el a halált! Krisztus megdicsőülten jött elő a sírből, és a római őrség látta Őt. Szemeiket és figyelmüket Jézus arcára összpontosították, Akit az imént még kigúnyoltak és kinevettek. Ebben a megdicsőített lényben azt a foglyot látták meg, Akit a törvényházban láttak, Azt, Akinek a fejére tövisből fontak koronát. Ő volt Az, Aki ellenállás nélkül állott Pilátus és Heródes előtt, akinek a testét kegyetlen korbácsolással marcangolták szét. Ő volt az, akit felszegeztek a keresztre, Akire a papok és a főemberek teljes önelégültséggel bólogattak fejükkel és ezt mondták: »*Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani*« (Mt 27:42). Ő volt az, akit József új sírboltjába fektettek be. A mennyei rendelet azonban szabadon bocsátotta a sírbolt foglyát. Ha hegyek halmozódtak volna hegyekre, akkor sem tudták volna megakadályozni, hogy Krisztus kijöjjön a sírboltból...

Mikor Jézust sírba tették, Sátán diadalt ült. Azt remélte, hogy az Üdvözítő nem veszi fel az életét ismét. Az Úr testére ő maga tartott igényt, és elhelyezte őrségét a sír körül, és megpróbálta Krisztust fogságba vetett rabként tartani. Elkeseredett és megharagudott, mikor a mennyei hírnök közeledtére angyalai elmenekültek. Mikor azt látta, hogy Krisztus diadalmasan lép ki a sírjából, tudatára ébredt annak a ténynek, hogy királyságának vége lett, és hogy végül neki is meg kell halnia...

József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: »*Én vagyok a feltámadás és az élet*« (Jn 11:25). Ezeket a szavakat csak az Isten-ség mondhatta el” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 689-692. o.).